

Ҳазрати Абу Бакр розияллоҳу анҳунинг зуҳди.

17:10 / 16.03.2017 7403

Имом Аҳмад ўзининг «Зуҳд» номли китобида Муҳаммад ибн Сирийндан ривоят қилади:

«Абу Бакр Сиддиқ розияллоҳу анҳудан бошқа одамнинг еган таомини ўзини мажбурлаб қусиб ташлаганини билмайман. Унга бир таом келтирилган эди, ундан еди. Кейин Абу Бакрга:

«Буни Нуъмон розияллоҳу анҳу олиб келган эди», дейилди.

«Менга Ибн Нуъмоннинг қоҳинликдан топганини егиздингизми!?» деди-да, ўзини мажбурлаб қусиб ташлади».

Абу Нуъайм «Ҳилятул авлиё»да Зайд ибн Арқам розияллоҳу анҳудан ривоят қилади:

«Абу Бакр Сиддиқ розияллоҳу анхунинг бир қули бўларди. У ишлаб, бир нарсалар топиб келар эди. Бир кеча у таом олиб келди. У киши ундан бир луқма тановул қилди. Қул унга:

«Сенга нима бўлди? Ҳар кеча мендан сўрар эдинг. Бу кеча сўрамадинг?» деди.

«Бунга мени очлик мажбур қилди. Буни қаердан топдинг?» деб сўради Абу Бакр.

«Жоҳилият пайтида бир қавмнинг олдидан ўтиб, уларга дам солган эдим. Ўшанда улар менга бирор нарса беришни ваъда қилишган эди. Бугун уларнинг олдидан ўтиб кетаётсам, тўй бўлаётган экан. Ўша ваъда қилган нарсаларини беришди», деди қул. Абу Бакр:

«Мени ҳалок қилай дебсан-ку!» деди ва қўлини ҳалқумига тиқиб, қусишга урина бошлади. У нарса чиқмай, туриб олди. Унга:

«Бу нарса фақат сув билан чиқади», дейилди. У бир жомда сув опкелтирди, ундан ичиб, қусишга уринди. Охири у нарсани чиқариб ташлади. Шунда унга:

«Аллоҳ раҳмингни есин, бир луқмани деб шунчалик қиласанми?!» дейилди. У эса:

«Агар бу жоним билан қўшилиб чиқадиган бўлганида ҳам, албатта чиқарар эдим. Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг «Ҳаромдан ўсган ҳар бир жасадга олов ҳақлидир», деганларини эшитганман. Ушбу луқмадан жасадимда бирор ўсиш бўлиб қолмасин, деб қўрқдим», деди».

Абу Бакр Сиддиқ розияллоҳу анху давлат бошлиғи бўлишларидан олдин тавозели эдилар. У киши Ислом давлати бошлиғи бўлганларидан кейин ҳам тавозели ҳолларича қолдилар.

تَعَزَفَ فِى عَاشِ دُلْجِ هَيْفَتِكَ لَعْنَةَ نِي دَمْلِقِ اَوْسَ اَنْ مِقْوَسِ فِى اَمْوِي يَنْرُؤِنِ
مُتَدْرَافًا لِقِ رَاصِنِ اَلْاَوْ نِي رِجَاهُ مَلِ نِي بَ اَنْ تَحْضَفْ دَقُّهُ اُولِاقِ وَ كَلِذِ اُتَرِي شَع
عَاطُ نُوَكْتِ اَلِ، اَهْ اَلِ اَمِ اَلْسِ اَلِ فِى اَرَّابِجِ اَلِ اَلِ اَلِ اَلِ مَ نُوَكُّ اَنْ يَنْ مِ
اَيُّ نَدْلِ اِهْدَهْ فِى دَهْزِ اَوْ غَضِ اَوْتِ لِبِ اَلِ اَلِ بَرِّ لِ

«Бир куни у Мадинанинг бозорларидан бирида пайдо бўлди. Елкасида бир қўйнинг териси бор эди. Қариндошлари бундан ташвишга тушиб:

«Муҳожир ва ансорийлар орасида бизни шарманда қилдинг-ку!» дейишди.
У киши уларга:

«Нима, сизлар менинг жоҳилиятда ҳам жаббор подшоҳ бўлишимни ва
Исломда ҳам жаббор бўлишимни ирода қилганмидинглар?! Йўқ! Аллоҳга
қасамки, бу дунёда тавозе ва зуҳд қилмасдан туриб, Роббга тоат этиб
бўлмас», деди».

Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф

(зуҳд ва ҳаё китобидан)